

nutím nss-u o stížnostech těch reklamované nemovitosti podrobiti dalším svým úkonům. Avšak stížnost podaná k nss-u není opravným prostředkem v instančním pořadí, ani nemá účinku odkladného, a není proto správný názor stížnosti, že by rozhodnutí žal. úřadu, jímž bylo rozhodnuto o žádostech kláštera podle §§ 3 a) a 11 zák. a § 20 příd. zák. nebylo bývalo v právní moci, když úřad st-logy nemovitosti podrobil své dispozici.

Na věci nic nemění ani okolnost, že nss stížnostem do rozhodnutí těch z části vyhověl, neboť okolnost ta dává stěžujícímu si řádu jen možnost, aby se, pokud žal. úřad z úřední moci nic nezařídí stran nař. opatření vzhledem na ony zrušující nálezy, domáhal u žal. úřadu toho, by také stran nař. opatření zaveden byl stav, odpovídající nálezům nss-u.

Č. 6536.

Vývozní poplatky: O povinnosti úřadu vrátiti přeplacené poplatky při povoleních hromadných.

(Nález ze dne 9. května 1927 č. 283.)

Prejudikatura: Boh. 1505/22 adm.

Věc: Otto K. v Praze proti ministerstvu obchodu o poplatky za dovozní povolení.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-li bylo žal. úřadem dáno povolení ze 14. března 1923 k dovozu hedvábných a polohedvábných látek ve váze 130 kg a v ceně 10.200 šv. frc. s platností do dne 30. září 1923. Za vydání tohoto povolení zaplatil st-l 10% poplatek z ceny zboží přepočítané na 65.407 Kč 50 h v částce 6540 Kč 80 h.

Dne 19. června 1923 podal st-l žádost, aby mu ze zaplaceného poplatku vrácena byla částka 3886 Kč 56 h. — — —

Nař. výnosem odepřelo min. obch. vrátiti část poplatku zaplaceného za dovozní povolení; v důvodech uvedlo, že st-l žádal za povolení dovozu hedvábných a polohedvábných látek; žádané povolení bylo mu uděleno a mohl na ně dovézt buď jen látky hedvábné, neb jen látky polohedvábné, aneb z části látky hedvábné, z části látky polohedvábné. Za toto dovozní povolení byl vyměřen poplatek dle sazby za dovozní povolení za látky hedvábné a jest předpis ten pravoplatný. Z toho dospělo min. obch. k závěru, že nemůže vyhověti žádosti za dodatečné upravení poplatku částkou 2654 Kč 24 h, poněvadž poplatek se vyměřuje na základě § 3 zák. č. 418/26 za udělené povolení. Okolnost, že st-l nepoužil povolení k dovozu látek hedvábných, není dle názoru min. zákonným důvodem, aby byl správně vyměřený a pravoplatný poplatek dodatečně upraven dle skutečných dovozů na udělené povolení.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou shledal nss důvodnou.

Jak nss již opětovně vyslovil, zejména v nál. Boh. 1505/22 adm., neobsahují normy, jež jsou právním podkladem vybírání poplatků z povolení dovozního a vývozního, t. j. zák. č. 418/20 a vl. nař. č. 442/20

podrobnějšího ustanovení ani o výši, ani o způsobu vybírání poplatků těch, a jest tedy ponecháno úřadu, aby jak výši poplatků, tak i modalitu vybírání jich sám stanovil. Učinil-li tak úřad, jest ovšem v tom směru vlastní úpravou vázán na tak dlouho, dokud ji nenahradí úpravou jinou.

Oběžníkem č. 79 býv. úřadu pro zahr. obchod z 27. května 1921 byla stanovena zásada, že pro výpočet poplatků z povolení hromadných jest směrodatná sazba poplatků platná v den, kdy zboží bylo odevzdáno úřadu státnímu (celnímu, železničnímu, poštovnímu), který jest povinen a oprávněn vývoz v listině straně úřadem pro zahr. obchod vydané potvrditi. Z dalšího oběžníku č. 89 z 9. července 1921 vysvítá, že zásada tato má platnost nejen pro vývozní povolení, nýbrž také pro dovozní povolení. Za platnosti této zásady mohly poplatky za dovozní neb vývozní povolení býti vyměřeny a předepsány teprve tehdy, byl-li dovoz neb vývoz uskutečněn, a to dle sazby platné v den, kdy každá jednotlivá dílčí zásilka byla odevzdána některému shora uvedenému stát. úřadu. Co před tím na poplatky bylo složeno, má povahu pouhé zálohy.

Z této zásady plyne jako nezbytný důsledek, že zní-li hromadné povolení na různé druhy zboží, platí se poplatek za ten druh zboží, který byl skutečně dovezen, a to dle sazby platné pro dovezený druh zboží v den, kdy zboží bylo odevzdáno tuzemskému stát. úřadu.

Z uvedeného jest patrno, že min. obch., pokud jde o hromadná povolení dovozu a vývozu, na něž bylo zboží dovezeno neb vyvezeno, za platnosti těchto oběžníků bylo povinno vrátiti z přijaté zálohy na poplatky za dovozní neb vývozní povolení to, oč záloha převyšovala poplatek vyměřený za povolení pro dovezený druh zboží dle sazby platné v den odevzdání zboží úřadu státnímu.

Není tedy, pokud jde o hromadná povolení vydaná za platnosti cit. oběžníků, správný názor žal. úřadu, že také pro vyměření poplatku za hromadná dovozní povolení jest rozhodný den vydání povolení, a že poplatek možno čítati dle sazby platné v tento den pro ten druh zboží v hromadném povolení uvedený, jenž má sazbu vyšší, nýbrž rozhodno jest pro vypočtení poplatku skutečně dovezené zboží a sazba pro dovezený druh zboží v den odevzdání zboží stát. úřadu platná. Zaplatila-li strana za platnosti těchto oběžníků při vydání hromadného povolení na poplatcích, jež mají povahu pouhé zálohy, více, než jest podle těchto zásad povinna platiti, jest úřad vázán přeplatek jí vrátiti.

V daném případě jest dle správních spisů nepochybně, že jde o hromadné povolení dovozní, že povolení to bylo vydáno za platnosti cit. oběžníků a že na ně byly dovezeny látky polohedvábné. V důsledku toho byl úřad povinen položit zásady v těchto oběžnících obsažené za základ vyměření poplatku a straně vrátiti, oč zaplatila na poplatcích více, než dle skutečného dovozu a dle sazby platné v den jednotlivých dílčích zásilek platiti byla povinna. V tom, že tak úřad neučinil, dlužno spatřovati nezákonnost.

Č. 6537.

Obecní úředníci: Stanoviti výši »přiměřené alimentace« obecního úředníka po čas suspense ponechává zák. o ob. úřednících volné úvaze obec. zastupitelstva.

(Nález ze dne 10. května 1927 č. 9745).